

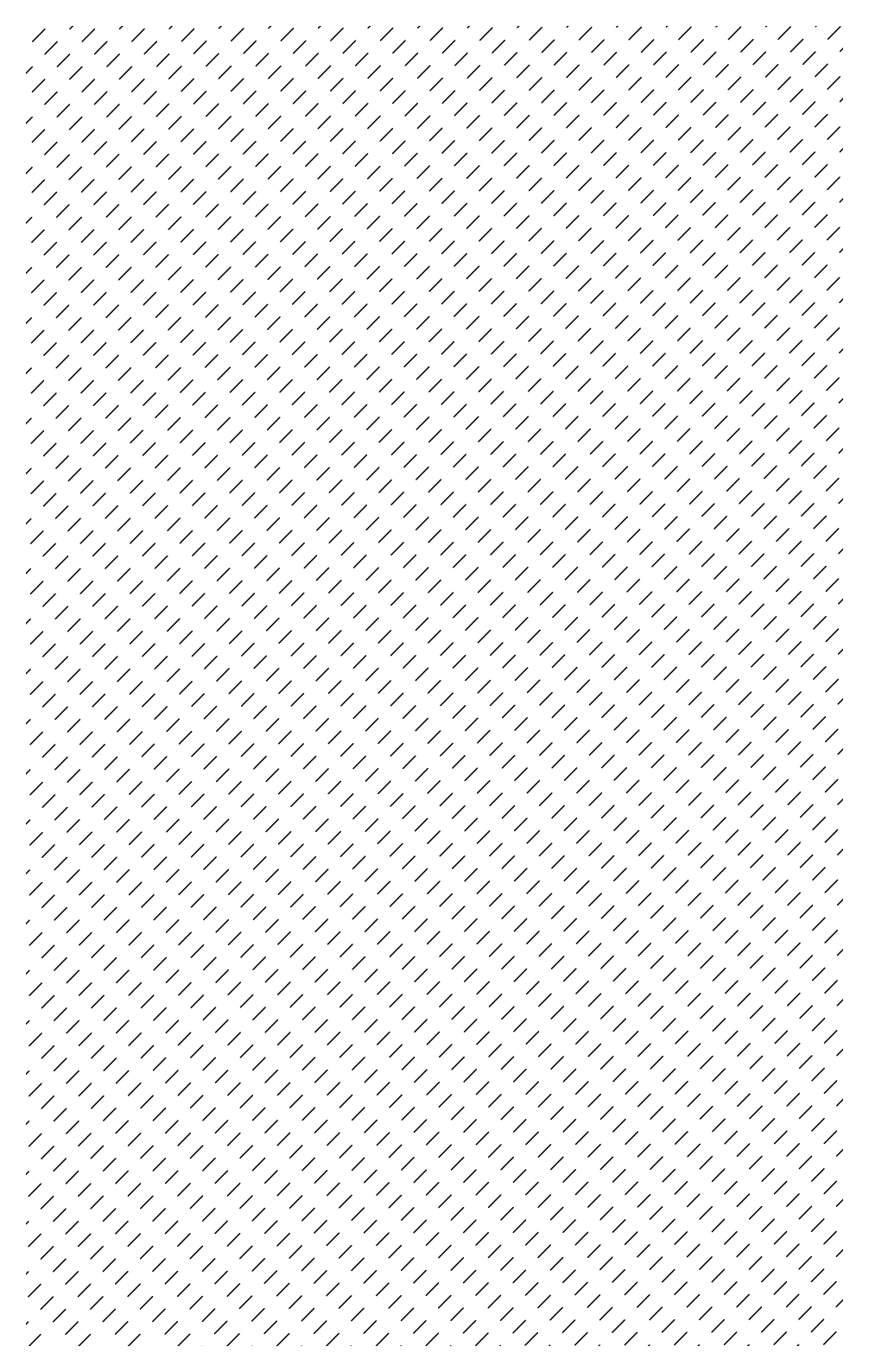

Captaire

Stefano M. Cingolani

PRÒLEG DE JAUME C. PONS ALORDA

Saldonar.

CAPTAIRE

STEFANO M. CINGOLANI

CAPTAIRE

PRÒLEG DE JAUME C. PONS ALORDA

Saldonar.

Captaire

- © del text: Stefano M. Cingolani, 2024
© del pròleg: Jaume C. Pons Alorda, 2024
© de la il·lustració de la coberta: Alina Beketova/iStock, 2024
© de la fotografia de l'autor: Enric Mestres, 2024
© d'aquesta edició: Edicions Saldonar, 2024

Primera edició: març del 2024

Publicat per Edicions Saldonar
Alfambra, 16, 5è 2a
08034 Barcelona
edicions@saldonar.com
www.saldonar.com

Edició i producció: Francesc Gil-Lluch
Disseny de la col·lecció: Enric Muñoz
Disseny de la coberta i maquetació: Octavi Gil Pujol
Distribució: UDL

Thema: DC, DCC, DCF
ISBN: 978-84-19571-21-2
Dipòsit legal: B 450-2024

Saldonar forma part de l'associació
d'editorials independents Llegir en Català.

Aquest llibre s'ha imprès amb paper procedent de boscos gestionats de manera sostenible, un òfset cru de 90 grams, i s'ha compaginat amb la tipografia Sabon en cos 10,5.

Els titulars del *copyright* tenen els drets reservats.

Because a girl's body passes into
everything round her.

JOHN COWPER POWYS

'There are only three things to be done
with a woman' said Clea once, 'you can
lover her, suffer for her, or turn her into
literature'.

[...]

A city becomes a world when one loves
one of its inhabitants.

LAWRENCE DURRELL

i aleshores és lícit
fer servir en poesia noms de pastors grecs
intentar fixar els colors d'un cel matutí
escriure d'amor
i també
una volta més
amb mortal serietat
oferir al món traïcionat
una rosa

ZBIGNIEW HERBERT, *Els cinc*

Creo, quan sé, un món —paral·lel a aquell
on tothom ens coneix— de breus fragments,
cadascun encastat en un joiell
que il·lumini d'emoció els moments

de foscor. Insípid i rutinari
per qui habita en el món exterior,
en aquest són tots extraordinaris:
mirada, passejada, fer l'amor.

Creo i fixo imatges d'un amor en obres,
camins de paraules per atiar
els somnis, un conjur perquè el després

fred no ens engoleixi i ens faci oblidar.
Pobres d'aquells qui no hi viuen, i pobres
de nosaltres que no hi vivim més.

En primavera em passen coses, bones
a voltes. I succeí en primavera;
res estil pel·lícula, sense roses,
prosaic, insondable, i que hom no s'espera:

feia sol, tot i així era un congrés.
Des d'aquella primera inquietud corren
quatre anys, algun *piropo* i poc més
que amb el temps accelera, fins que ocorren

miracles. Ja van sis, penjant d'un fil,
sis anys, plens de ple i de buit, delicats,
moments de presència o absència febril.

I deserts, un mapa ple de forats.
Tinc por que el camí avui s'ha extraviat,
o hi arribo al lloc de sempre, i és tancat.

Gris. Opressiu. El cel com un tap per sobre
de les teulades. La ciutat no té
compassió dels seus. Cap vista no s'obre.
Animals convulsos, pudor i, potser,

alguna noia-flor. No tot és fosc,
però. Fem un cafè (ja van tres, dius,
tardes de bars). Els teus cabells un bosc,
un raig de sol els ulls amb què em somrius.

És el cotxe escenari per l'amor?
Per quedar-se fascinat? (Ja han passat
quasi sis anys!) No seria molt millor
una cala arbrada, que tant t'agrada

la mar? Rostits banyar-se i festejar
sense ningú que ens conegui. Més bé
no, uns minuts i al cotxe. Com un veler
oblidat al cor de la gran remor.

